

Olv.: Iz 35,1-6a.10 – Jak 5,7-10 – Mt 11,2-11

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek! Karácsonyra készülünk, Jézus eljövételének, e világra születésének ünnepére. De nem csak ezen a harmadik vasárnapon, amit az örvendezés vasárnapjának mondunk, hanem akár minden vasárnap, akár minden nap okunk van az örvendezésre, mert az Isten eljött, hogy megváltsa a világot, megszabadítsa a világot és megszabadítsa az embert. Isten tudja, hogy mi romlott el ebben a világban és mi okozza az embernek is a vesztét. Éppen ezért azt is tudja, hogy miképpen gyógyítható a világ és gyógyulhat az ember lelke, egész személyisége. Ezen a mai vasárnapon ezt az ajándékot várjuk az Istentől.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Karácsony ünnepére készülünk, és éppen ennek a mai Evangéliumnak a bátorító üzenete kapcsán azt is mondhatom, hogy a mennyek országába készülünk. Mit mondott Jézus? Nem született nagyobb az asszonyok fiai közül, mint Keresztelő János, de a mennyek országában a legkisebb is nagyobb Jánosnál. És pontosan ezért ezen a vasárnapon, az örvendezés vasárnapján, amikor a megmentésünkről gondolkodunk és bátorítást kapunk arra, hogy induljunk el azon az úton, amely az Isten országába vezet, akkor bizony ez nagy vigasztalás a számunkra. Valóban örvendezhetünk, valóban az örvendezés vasárnapja lehet a mai. Az üzenet: örüljetek, mert eljön a ti Uratok és megmenti a világot, megmenti az embert.

Kedves Testvérek, azt hiszem, hogy az első kérdés az, hogy miért kell megmenteni a világot meg az embert és mitől kell megmenteni a világot meg az embert. Akkor, amikor egymás mellett van ez a két fogalom, a világ meg az ember, akkor ezekben az üzenetekben nem a teremtett világról van szó elsősorban, bár az is az Isten műve, hanem az emberről van szó, az ember világáról van szó. Arról a világról, amelyet mi formálunk és alakítunk elsősorban önmagunkban és a közösségeinkben, egymással való kapcsolatunkban. Hiszen ezen múlik, ettől függ a világ sorsa is. A világ természeti törvények szerint megy a maga útján, de az ember kezébe kapta ezt a világot, Isten adta a kezünkbe a világot, nekünk kell erre a világra vigyázni, hiszen ez az ember léte addig, amíg ezen a Földön él. És közben az embernek alakítania kell a maga világát, az egyéni életét és a közösségi életét.

Múlt szombaton arról beszéltem, hogy az egyén élete és a közösség élete összetartozik. Olyan a közösség, amilyen az egyén. Éppen ezért amikor az ember megmentéséről van szó, akkor külön-külön mindegyikünknek a maga életére kell gondolnia, az élete megmentésére kell gondolnia. Mert ha Istennel együttműködve az egyéni életünket megmentjük – és ebben az Isten biztosan segít, ha ezt komolyan akarjuk – akkor megmentjük a közösségeinket, akkor megmentjük az emberi világot, és azt a világot is, amely velünk együtt sóhajtozva vágyakozik a beteljesedésre. Mert a világot tönkre is lehet tenni, a természet világát, és vigyázni is lehet arra, és kiteljesedhet ez a teremtett világ a mi emberi kiteljesedésünk által.

Az első kérdés valóban az: miért kell megmenteni az embert és ki mondja meg, hogy mi hibásodott meg? Kitől várjuk a választ? Nyilvánvalóan a Teremtőtől. Hiszen a világot az Isten tervezte meg, olyan a világ, amilyenek az Isten tervezte. Ugye ezen még a tudósok is sokszor vitatkoznak szakszempontokra figyelemmel, és megállapították: ez a világ biztosan a legjobb világ, mert az Isten csak a legjobbat teremthette. Nincs értelme ezen tépelődni, hogy van-e jobb világ vagy van-e rosszabb világ. A mi számunkra ez a világ a világ, és mert az Isten teremtménye, biztos, hogy a világot, mint életünk egyik legfontosabb feltételét, természetes feltételét, egzisztenciális feltételét az

Isten a legjobbat akarta. És ha meg akarja az Isten menteni a világot, márpedig igen, mert az is az Isten terve, irgalmából származó megváltó terve, akkor ez biztos, hogy a legjobb kell legyen, biztos, hogy nincs jobb út, nincs más út.

Testvérek, a világ Isten és ember közössége – emberi világunkra gondolok. Az Isten úgy tervezte meg a mi életünket, hogy mi közösségben legyünk Istennel és aztán ennek a közösségnek a gazdagságában, fölvétezve mintegy, közösségben legyünk egymással és olyan emberi világot teremtsünk együtt, amely arról szól, hogy az a mi közös világunk. Testvérek, hogy mi romlott el? Isten és ember kapcsolata. Az ember egyszerűen fölmondta a kapcsolatot az Istennel, azzal az Istennel, aki szeret, aki értünk van és csak azt várta, hogy erre legyen az embernek méltó válasza, és akkor ez az isteni gondolat az ember életének a kiteljesedését jelenti, hiszen az emberi életünk vagy a szeretetben teljesedik ki, vagy sose teljesedik ki. És az Isten pontosan azzal, hogy szeret, és ezért teremt, ezért embert teremt, érte van, ha az ember méltó választ ad, akkor ez az élet boldog. Mert mi tehet boldogabbá bennünket annál, mint hogy valaki szeret, az Isten szeret? És az ember pontosan ezt a kapcsolatot mondta fel.

Hát itt romlott el a mi emberi világunk. És az Isten, ha valaki, akkor tudja, mint ahogy az emberi életünkben is akkor tudjuk igazából, mit jelentünk egymásnak, amikor összetörik az a szeretet, amely közös életet ígért. Isten tudja, hogy mi romlott el és Isten azt is tudja, hogy mi az orvosság, mi a gyógyítás. Testvérek, alapvetően az romlott el, hogy mi kiléptünk ebből a világból és elindultunk a magunk útján. A maga útját akarta járni az ember Isten nélkül, és ez az önzés világa. Az ember egyszerűen felmondta a kapcsolatot Istennel. A sátáni válasz: non serviam, nem szolgálok. Mert minden emberi kapcsolat az egymás életének a szolgálatán áll, és addig áll, amíg ez a szolgálat, egymás életének a szolgálata mindent meghatároz.

Hát ez romlott el, és mindenkinél jobban tudja ezt az az Isten, aki szereti az embert. Mint ahogy mi is akkor tudjuk, hogy mit jelent a másik ember szeretete, amikor ezt visszavonja az a másik, akkor minden elromlott, akkor úgy tűnik, hogy minden reménytelenné vált. Magunk útját járjuk, egoizmus, felmondjuk egymás szolgálatát, amely közösséget teremt: egy mindenkiért, mindenki egyért. Individualizmus, ha valamitől, akkor elsősorban ettől szenved az az ember, aki hátat fordít az Istennek, függetleníti magát az Istentől, szabadságot emleget, valójában önálló akar lenni. És az Isten tudja a választ is, a válasz a megváltás, a világ megmentése, az emberi élet megmentése, az emberi kapcsolatok megmentése.

Csak hogy az ember, ez a maga útját járó ember és a szolgálatot megtagadó ember idegenkedik az isteni megváltás gondolatától. Nem tetszik neki, az embernek nem tetszik az alázatban és a szolgálatkészségben megújuló élet, nem imponál. Az ember másképp gondolja, másképp képzelel el, mint az Isten. És pontosan napjainkban megint ezzel szembesülünk, azokkal az emberi gondolatokkal, amely emberi gondolatok szinte mindent másképp gondolnak, mint ahogy az Isten gondolja. Hát mit akarunk, mi jövőt várunk ettől? Itt van a tanúkönyv, itt van a Biblia. Világos és egyértelmű válasz az ember számára minden szava.

És pontosan ez a gondolat határozza meg Keresztelő Jánosnak a küldetését. Hiszen az a világ, amelyben Keresztelő János élt, az a világ, amelyben a zsidók várták a Megváltót. Egy olyan megváltót vártak, ami az álmaikban élt, csodavárók voltak. Mint ahogy mi is igen-igen sokszor csodavárók vagyunk. És ahogy a zsidók se tudtak mit kezdeni a csodátlan Jézus Krisztussal, úgy mi sem tudunk mit kezdeni a csodátlan kereszténységünkkel. Az ember, ha még egy pillanatra visszagondolunk, ezért nem tud mit kezdeni a kereszténységgel sem és ezért szemben áll az Anyaszentegyházzal is. Mert hitünk szerint, a megváltás titka szerint, a kereszténység az Isten országa, a földi életben megjelenő Isten országa, és azok alkotják, akik magukévá tették Isten megváltó tervét. Csak hogy mi is inkább csodát várnánk, mint ahogy a Keresztelő Jánost hallgató tömeg is.

És Keresztelő János Messiás-képe még ki is elégítette őket. Mit hallottunk? A fejsze már ott van a fák gyökerénél és kivágnak minden gyümölcstelen fát. Azt a Jézust várták, azt a megváltót várták, aki eljön és rendet teremt ebben a világban, és minden bűnösnek jaj! Nem ez a Jézus érkezett, mert az Isten terve nem az emberi tervvel azonos. Képzeljük csak el, mi lenne, ha minden bűnöst kivágnának, minden gyümölcstelen életet elpusztítanának. Már régen kiirtottuk volna egymást. Persze, igyekszünk is mindent megtenni, mert mindig a másik a bűnös, a kipusztítandó, mert mindig meg vagyunk győződve arról, hogy ő az, én ártatlan vagyok. És eljön Jézus, körüljár abban a bűnös világban, mert minden világ bűnös, mert minden ember bűnös, mindegyikünk bűnös, eljön, körüljár – és jót tesz. Mert meg akarja menteni a világot, meg akarja menteni az embert.

Keresztelő János a zsidó messiási képet vetítette az emberek elé, ezért mentek tömegével az emberek, mert meg voltak győződve arról, hogy ők, akik odamennek, ők azok, akik a kivételek. És amikor Keresztelő János a börtönbe kerül Heródes miatt meg Heródiás miatt, abba a bizonyos Machaerus várába – egy hazánk fia, Vörös Győző régész ásta ki ezt a heródesi palotát a föld alól, és ma Jordániában láthatjuk ezt a helyet – ott raboskodik Keresztelő János a börtönben, aki azt hirdette, hogy eljön a Messiás és rendet teremt, és mit hall? Azt hallja, hogy Jézus mindenkivel jót tesz. Elérkezett hozzátok az Isten országa, hirdeti meg Jézus, térjete meg és változzatok meg, fogadjátok el az Isten szeretetét és új életetek lesz. Isten országa ez az új élet, amibe nem lehet beleszületni, amibe nem lehet belenőni. Ez az isteni világ, mely nem olyan, mint egy rendszerváltoztatás, hanem ebbe lassan épül be az ember. És megkapja Keresztelő János Jézusnak az üzenetét a küldöttektől: mondjátok meg Jánosnak, a vakok látnak, a sánták járnak, a poklosok tisztulnak, a halottak feltámadnak és a szegényeknek hirdetik az evangéliumot.

Gondoljuk el, hogy mekkora változtatásnak kellett megtörténni Keresztelő Jánosnak a szívében, míg eljutott odáig, hogy Jézusnak van igaza. Annak a Jézusnak, aki ezt üzeni Jánosnak. Mert vagy a jézusi igazsághoz igazodunk, vagy elpusztulunk a magunk emberi igazsága miatt, mert az emberi igazság maga a pusztulás. Hiszen ha az a Messiás jött volna el, aki minden bűnöst kiiktat, minden gyümölcstelen fát kivág, akkor egy permanens háborút indít el ezen a földön. És az Isten válasza a háború, a pusztítás és minden gyűlölettel szemben a szeretet, türelem, a nagylelkűség, a megbocsátás. A kérdés csak az, bele tud-e kapaszkodni az ember ebbe az ajánlatba. Úgyhogy bizony amíg mi nem tudunk átállni annak a Jézusnak az üzenetére, aki a rosszat jóval gyógyítja, addig csak háborút tudunk kezdeni, háborút tudunk folytatni egymással. Áhítózunk a béke után és béke sose lesz, legfeljebb tűzszünet, legfeljebb megállás a háborúban, aztán újra kezdődik, és az Isten nélküli világ állandósított háború.

Gondoljunk csak itt a szomszédunkban lévő háborúra. Szankciókat hoznak azért, hogy a gonosz oroszokat térdre kényszerítsék, és közben, akik térdre szeretnék kényszeríteni az oroszokat, mi, vásároljuk a fegyvereket, hogy siettessük az oroszok fölötti győzelmet. Sosem lesznek ezekből az emberi gondolatokból életek, legfeljebb megkeserítjük egymás életét, mint ahogy látjuk. Elszegényítjük az egész világot, mert igen sokba kerül a gyűlölködés, igen sokat kell fizetni azért, hogy abban az ostoba emberi gondolatban tervezzük a mindennapjainkat, hogy majd úgy legyőzzük a másikat, hogy többet kedve se lesz még csak ellenséges gondolatot sem szülni.

Testvérek! Ez a mai vasárnap akkor lesz az örövendezés vasárnapja, az örömmel a vasárnapja, ha megtesszük azt a fajta fordulatot, amely Keresztelő János életében nyomon követhető. Keresztelő János áldozat lett, életével fizetett, de az igazság akkor is igazság. És az a Jézus, akit várt a világ, nem abban az elgondolásban jelenik meg, amit az ember szövögetett vele kapcsolatosan, hanem szegénységben született, gyenge gyermekként, miközben a jövődőlés az, hogy fejedelem, vasvesszővel kormányozza a népeket. Igen, értünk szegénnyé lett, hogy mi a szó nemes értelmében gazdagodjunk, mert aki az evilági gazdagodásban véli a megoldást, az igen sok embert szegény tesz.

És nem véletlen, hogy a kereszten elhagyatottként hal meg. Ha Isten fia vagy, szállj le a keresztről! Nem szállt le. Vállalja az elhagyatottságot és a halált. De nincs más igazság, mint a keresztre feszített Jézusnak az igazsága, aki a rosszat inkább elviseli, mert azért jött, hogy az ember javát szolgálja, hogy az ember sohase legyen elmagányosodott, sohase legyen egyedül, hanem mindig legyen olyan ember, aki az élete árán is osztozik vele a mindennapokban.

Testvérek! Nagy fordulatot vár tőlünk ez a vasárnap, hogy örömünk legyen, olyan örömünk, amely nemcsak boldogít, hanem boldoggá is tesz. Adja meg nekünk mindezt az Isten!

+ *A M E N* +

Kórus: Himnusz Krisztus hármasság eljöveteléről:

(1) *Kiáltunk, Krisztus hívei:
világ Szülője, add kegyed,
mely érezzük, hogy közeleg,
s fogadd legszebb dicséretünk!*

(4) *Időben anya szülte őt,
de Atya az idő előtt,
s bár benne két természet él,
egyetlen isteni személy.*

(7) *Jöttét a vágyak hirdetik,
melyekkel minden eltelik,
ily dicsőséges nagy napot
illik fogadni tisztelen!*

(2) *Régi próféták jóslata
beteljesült, mint mondatott,
midőn eljött megváltani
Teremtőnk egyszülött Fia.*

(5) *Ember lett, íme, Istenünk,
s mi benne újra születünk,
az új kultusznak fényiből
új ember lesz a régiből.*

(8) *Hogy midőn újra érkezik,
s a földet félelmek verik,
legyen méltó várakozás
ez alázatos fogadás.*

(3) *Érettünk mondott szent Ige,
hogy bűnök terhét elvegye,
mulandó portestünkbe szállt,
s megölte trónján a halált.*

(6) *Születésnapján lelkesen
ujjongnak mind a nemzetek,
s a kegyelemben szülte nép
évente várja ünnepét.*

(9) *Dicséret, áldás, tisztelet
Atya és Fiú, teneked,
s a Szentléleknek is velük
dicsőség minden századon. Ámen*

Kedves Testvérek, azért mondtam, hogy énekeljük el ezt a himnuszt, mert az egész megváltás benne foglaltatik ebben az egyetlen három percig tartó énekes imádságban. Ez a középkor öröksége, amikor az emberek még írni, olvasni se tudtak, de egy-egy ilyen énekben az egész üdv történet kibontakozott a számukra. Lehet, hogy többet tudtak a megváltás misztériumáról, mint a modern emberek, akik rongyra olvastunk könyveket, ma meg elkopik az ujjunk is, annyit simogatjuk a telefonokat.

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Szombaton reggel 7 órakor roráté szentmise van, és ezen a szombaton délután 4 órakor lesz egy orgonakoncertnek mondható kis ünnepség azoknak a tiszteletére, akik az ukrán menekültekért odaadó szolgálatot végeztek. A magyar kormány rengeteg pénzt áldoz erre, a mi pénzünket, a magyaroknak a legnagyobb karitatív megnyilatkozásaként emlegetik ezt a mostani elmúlt néhány hónapot. De nem feledkezünk meg azokról, akik nem csupán teszik ott a dolgukat, hanem ebben sokkal többről van szó. Ebben ott van az Istennek tett szolgálat. Mert nem emberekért teszik, amit tesznek. Emberek a kedvezményezettek, az emberek számára jelent megoldást esetenként, ha részlegesen is, de valójában ezt csak az Istenért lehet tenni odaadóan. Hiszen ha az ember számon tartaná mindazt a rosszat, amit meg lehetne említeni, akkor bizony itt sokkal, de sokkal többről van szó. Ez az istenhitnek meg a kereszténységnek a tanúságtevő megnyilatkozása, függetlenül attól, hogy kik szolgálnak, mert itt nincs szó ellentétéről, itt csak jótettekről van szó, amik az életet ígérik. Gondoljanak erre. A fontos az, hogy ezek a hangok, amik ezekből a sípokból kijönnek, messzebbre tudnak hatni, mint a mi emberi hangunk, de persze olyan messzire nem, mint a mi emberi jó cselekedeteink.

+ *Á L D Á S* +